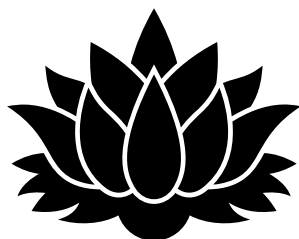

Dagboek

van een dochter

Tamara Wiegeraad

*Dit dagboek is een eerbetoon aan hen
die hemel en aarde hebben bewogen
om voor iemand te zorgen*

‘Poeh, ik ben helemaal buiten adem’.

‘Geeft niks mam’ sprak ik haar geruststellend toe.

Het is ook een hele klim, met grove tredes.

Ze ging even zitten. Terwijl ik uitkeek over het prachtige Colosseum.

De zon doet haar best op deze koude dag. De lucht is stralend blauw.

Als een trouwe aanhanger van Shakespeare moet je toch minstens een keer in je leven Verona hebben bezocht, om te genieten van het historische verhaal van Romeo en Julia.

De toegangskaarten voor het beroemde balkon, waar Romeo onder voor zijn Julia zong, waren helaas voor vandaag uitverkocht dus we maakten andere plannen.

‘Wat vind je ervan mam?’

Ze nam een slokje van haar flesje Fanta.

‘Mooi hoor’ zei ze.

Ik wist eigenlijk al dat ze weinig interesse had voor historie maar deze paar dagen Italië, puur voor mij meeding. Al genoot ze net als ik, van het samenzijn.

Terwijl we de uitgang opzochten, zag ik haar wit wegtrekken.

‘Zullen we een gezellig restaurant opzoeken waar we iets kunnen gaan eten?’

Ze knikte en ik nam haar onder de arm.

Haar benauwdheid nam toe. Het besef hoe kleine afstanden een hevige impact op haar kregen, raakte de zachtste delen in mijn dochterhart.

Ik wist natuurlijk dat ze leed aan de verschrikkelijke ziekte COPD. Een sluipmoordenaar, die het op een dag van haar zou gaan winnen.

Toch komt het nu wel erg dichtbij.

‘Zullen we hier plaatsnemen?’

‘Graag, lieverd.’

*Hoe je in het bed naast me ligt
uitgeteld van een kleine afstand wandelen
maakt zelfs dat
de straten van een in romantiek gehuld Verona
te tragisch zijn
om te belopen*

vanavond blijven we binnen

